

מנצת מתוק אצאצ לריוח האדמה,
 אפרדס שנצקה, אסיופן התבואה שנצלם איתו, לנחל צדה-
 כשצוד לא לראו בו השכים.

מנסה לשמר רסיסים מצומת התחושה הנצימה, משרת-
 הביטחון, מצח חט, המלטץ את כץ הרצל היחפה.
 ילדה עם שתי צמות, מדלעת בין הרמבים, לאורק תלם
 אין סופו, המתמלא בארזרי להג-תירס, הנפרדים אט אט מכץ ידה

50 שנים אברו

כץ היד- חופנת אברה, והאצבעות פורטות
 על המקלדת, אותה כץ רצל חבויה בתוק הנצל
 חומקת מצואת כלבים, מיץ שניצר מחחי האשפה,
 ויהלומי חול, שבורים, מנצנצים
 מתוק האספלט או מבין האבנים המשתלבות.

מופתעת, מסרבת להאמין, נחושה ללמד
 את הילדים לאהוב אותה, את האדמה,
 ולהפסיק לקרוא דווקא לה- לכלוק.

